

Droomzone

In Nederland zijn de plekken waar licht en donker 's nachts helder te zien zijn schaars. Soms is het nog te vinden in maanlicht dat reflecteert op een afgelegen zwart water, of in de sterrenhemel boven een donker bos. Licht en donker naast elkaar roepen verwachtingen op over wat er wel en niet is, over wat er komen gaat. In die zone waarin de zichtbare en onzichtbare dingen met elkaar samen vallen lijkt alles mogelijk.

Als kunstenaar kan Nathalie Duivenvoorden ook prima uit de voeten met duisternis die is 'vervuild' met kunstmatig licht. Een stedelijke omgeving herbergt genoeg plekken met bezieling. In haar werk bieden eenzame parkeerplaatsen, wegen of omheiningen ruimte voor dromen en verbeelding.

Met een camera legt Duivenvoorden vlugge momentopnamen van locaties vast, die ze vervolgens in haar atelier uitwerkt in tekeningen. Lagen kleurpotlood worden door haar één voor één aangebracht op papier, waarbij ze de verschillende nuances van licht en donker weken, soms maandenlang aftast. Verwacht in het werk geen impulsieve acties, ongelukken of getergde chaos. Duivenvoorden is een geduldige kunstenaar die de door haar vastgelegde momenten als een archeoloog uitgraaft, terwijl ze haar tekeningen laag voor laag opbouwt.

Duivenvoorden weet momentopnamen zo te concentreren dat verbeelding en realiteit in de tekeningen samenvallen. Terwijl de toeschouwer tuurt naar een lege parkeerplaats, kijkt hij naar zichzelf. De gevoelige verhoudingen tussen licht en donker hebben een verbeeldingrijke kracht die lijkt op de woordenloze snelheid waarmee geur bepaalde herinneringen en gevoelens oproept. Daarmee doet het werk denken aan de ruimtelijke houtskooltekeningen van natuurgebieden van Renie Spoelstra, of de sprookjesachtige nachtlandschappen van Pär Strömberg.

Duivenvoorden houdt van de directe, onbevangen kwaliteit van tekenen: "het is overal verkrijgbaar, gemakkelijk mee te nemen en één van de eerste dingen die je doet als kind." Met deze directe techniek onderzoekt ze vervolgens tijdenlang een beeld. Ook de aanleiding begint direct en vluchtig met behulp van een camera, waarna ze de tijd stilzet door elke vierkante centimeter van het gefotografeerde beeld met potlood te onderzoeken. Deze manier van werken, waarbij moderne vluchtigheid wordt gemixt met verstilling in de vorm van een tijdrovende en klassieke werkwijze, wordt vaker toegepast door jonge kunstenaars. Alsof ze zoeken naar vertraging in een oververhitte tijd waarin stilstaan bij de dingen bijna exotisch is geworden.

Een kunstenaar werd eens in een woonwijk aangehouden omdat ze hout sprokkelde in tuinen. Hout sprokkelen valt hier buiten de norm: het wordt raar of primitief gevonden. In onze wereld is het niet de bedoeling je zo tot je habitat te verhouden. Jonge kunstenaars van nu lijken opnieuw te zoeken naar oude, langzame middelen waarmee ze zichzelf kunnen ijken in de wereld om hen heen.

In de nabije toekomst wil Duivenvoorden zich gaan bezighouden met licht: de wereld van de zon. Op dit moment onderzoekt ze beelden van zogenaamde pine-rallies (waarbij auto's door een overbelicht, surrealistisch bos met door het beeld half afgehakte bomen scheuren,

“echt een maanlandschap”) en overbelichte foto’s: “nooit geweten dat er zoveel verschillende kleuren wit bestaan.” Verder wil ze terugkeren naar locaties die ze eerder getekend heeft om zo een tijdsbeeld van één plek te kunnen creëren. “De mensen, de lichtval, de plekken veranderen voortdurend zodat je dingen telkens weer anders ziet.”

De tekeningen laten de toeschouwer samenvallen met de onverwachte schoonheid van de wereld die ons omringt, en met de verbeelding. Zo kunnen mooie dingen ontstaan op onverwachte plekken. Kunstenaar David Lynch zei over de landweg die hem inspireerde tot het maken van film *Mulholland drive*: “It is a very dark place. It makes me dream.” Dat kan ook in de beelden van Nathalie Duivenvoorden.

© Cornelia Samsom, mei 2013